

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

08 יוני 2013

תת"ע 34059-09 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' גולן

בפני כב' השופט עופר נהרי

מ.י. ענף תנועה ת"א

מאשימה

נגד

תום גולן
ע"י עו"ד עמי טלמור

נאשם

החלטה

זוהי החלטה בבקשת ההגנה לפסיקת הוצאות להגנה בעקבות זיכוי של הנאשם בתיק זה.

בהסכמת הצדדים שניתנה, הגישו הצדדים את טיעוניהם בכתב לעניין הבקשה, וזאת במתכונת כפי שהוצע ונקבע.

דין הבקשה להתקבל במהותה.
באשר לסכום ההוצאות – ינותח וייקבע.

דבר הדין הרלבנטי :
סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.
[תקנות סדר הדין הפלילי](#) (פיצויים בשל מעצר או מאסר) התשמ"ב – 1982.

לשם ההבנה :
עסקינן היה באישום בדבר נהיגה בשכרות, כאשר במסמך " הזמנה לדין וכתב אישום" שנמסר על אתר לידי הנאשם כנהג בליל האירוע בכביש, נטען כלפי הנאשם כי הוא נהג בהיותו שיכור .

נטען בכתב האישום כי נמצאה אצל הנהג, בבדיקת נשיפה שנערכה לו, כמות של 300 מ"ג אלכוהול בליטר אויר נשוף.

בעקבות דיון הוכחות הנאשם זוכה.

המסקנות בהכרעת הדין היו שלא ניתן לבסס מסקנה בדבר שכרות על יסוד הממצא המדעי באירוע דנן, וכן שאף אין בסיס להרשעה בנהיגה בשכרות על יסוד התנהלות או התנהגות (לרבות מאפיינים), ואף לא נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

עובדות רקע נוספות:

לאחר הגשתו של כתב האישום לבית המשפט ביקש סניגורו של הנאשם דחיות דיון ההקראה וזאת כאשר הוא אך מציין כי הנימוק לבקשות הדחיה הוא "כמות האלכוהול". (ישיבות בית המשפט מהתאריכים: 20/10/09, 17/2/10, 23/5/10, 10/4/11).

רק בישיבת 28/6/11 נשמעה כפירה מפי ההגנה ואכן אז, בישיבה זו, פירט הסניגור את אשר לטעמו יש לראות ככשלים בדרך הבדיקה המדעית שנערכה למרשו על אתר.

בתאריך 24/9/12 החל דיון ההוכחות, ובעקבות עדותה של עדת תביעה מס' 1 (ומשנחשפתי אני לראשונה לחלק מחומר הראיות שבידי התביעה), ולכשביקשה התביעה לקבוע תאריך המשך לדיון ההוכחות בשל אי התייצבות עד נוסף מטעמה, ציינתי בפני התביעה את הדבר הבא במסגרת החלטתי – ציטוט:

" בזהירות רבה, ובכל הסתייגות ראויה, אנצל את ההזדמנות לומר לתביעה כי לטעמי ובשים לב לראיות שבפני עד כה, טוב תעשה התביעה באם תשקול צעדיה בשנית בתיק זה."

על הכרעת הדין המזכה שניתנה בסופו של יום בתיק זה ביום 27/2/13 לא הוגש ערעור ע"י התביעה.

ולהלן נימוקי ההחלטה בדבר ההצדקה שמצאתי לפסיקת הוצאות:

לרשות התביעה עמד שפע של זמן, ועמדו גם שפע של אפשרויות, לבחון את חומר הראיות שברשותה ואת השאלה האם יספיק הוא להשגת הרשעה בפלילים.

לטעמי, מקום בו אלה הכשלים שנמצאו בדרך הפעלת מכשיר הינשוף (וראה נא לענין זה את הפירוט בהכרעת הדין) צריכה היתה התביעה, כרשות תביעה סבירה ומנוסה, לדעת, או לכל הפחות לשער בסבירות רבה מאד, כי לא ניתן יהיה כאמור לבסס הרשעה על יסוד הממצא המדעי.

למקרא המצוי בתגובת התביעה לבקשה לפסיקת הוצאות, אף אומר כי, בכל הכבוד והערכה, ניכר בעיני שהתביעה היתה גם צריכה לדעת, או לשער בסבירות רבה מאד, שהעובדה שבבדיקת נשיפון נמצא שהנהג צרך אלכוהול אין בה בוודאי כלל כדי לבסס מסקנה בדבר נהיגה בשכרות (שהרי, כידוע, מותר לצרוך אלכוהול אך אסור לנהוג בשכרות), וכך גם, לטעמי, צריכה היתה התביעה לדעת כי אין בכשל הבודד בבדיקת המאפיינים במקרה דנן כדי להחזיק לבדו מסקנה בדבר נהיגה בשכרות או תחת השפעה.

נמצאתי אומר אם כך כאמור כי ניכר שלו היתה ניתנת הדעת כנדרש ע"י רשות התביעה (כרשות תביעה סבירה הנדרשת לשקוד שקידה ראויה) לחומר הראיות שבידה אל מול מצב הדין המתבקש בסבירות לנוכח מצב הראיות שבידה, מסתמן כי צריכה היתה התביעה לגלות לבדה, ובוודאי, בכל הכבוד, לגלות זאת לאחר פירוט דבר הכפירה והשגות הסניגור שנשמעו, ובוודאי, בכל הכבוד, בשלב שבו גם בית המשפט העיר בזהירות אודות תמונת הראיות שנחשפה בפניו, כי פניה של התביעה לכיוון של אי יכולת להשיג הרשעה.

במקרה זה ניתן לטעמי לומר שהתביעה היתה צריכה אם כך להסיק, ולו בשלב כלשהו, שאין יסוד להאשמה.

בנסיבות אלה, זכאי הנאשם להוצאות.

באשר לשיעור ההוצאות אפנה ל**[תקנות סדר הדין הפלילי](#)** (פיצויים בשל מעצר או מאסר) התשמ"ב – 1982 ולתוספת לתקנות (שם), וכן יצויינו ההיבטים הבאים:

באשר לשיבות בית המשפט בהן הופיע הסניגור טרם הכפירה, ניכר לכאורה בכל הכבוד מן התוכן של דבריו של הסניגור בעתירותיו לדחיות מועד דיון ("מבקש דחיה לנוכח כמות האלכוהול"), כי אף הוא, על אף שמן הסתם כבר נחשף לחומר הראיות במסגרת צילום החומר ע"י ההגנה אצל התביעה, לא היה עדיין ער, כפי התביעה בשלב זה, לכשלים בראיות, או לכל הפחות למידת עוצמתם. אכן, עובדה זו איננה גורעת ממחדלה של התביעה אך קיומה אולי מצביע על דבר תפיסה ראשונית של שני הצדדים את מצב הראיות, ואם כך יש בו אולי כדי להצביע על כך כי לכל הפחות לגבי השלב הראשוני של ההליך מבחינת שאלת עוצמת מחדל התביעה.

באשר לעתירה להחזר הוצאות על תקופת הפסילה המנהלית בת 30 יום, הרי שכאן, ובשים לב גם להתייחסות לענין זה בפסיקה אשר אליה הפנו אותי הצדדים, אבקש להביע את דעתי הצנועה כדלקמן:

את הפסילה המנהלית הטיל הרי קצין משטרה במסגרת סמכויותיו ויכולותיו. קצין המשטרה איננו תובע. שיקוליו הנדרשים של הקצין הם כמצוי ב**[פקודת התעבורה](#)**. הסמכות לפסול מנהלית רשיון נהיגה טרם בירור משפטי היא דבר מחוקק ואינה אות מתה בדין. טבעי אגב הוא הדבר כי יתכן שאדם שרשיונו נפסל מנהלית יזוכה בסופו של יום במשפטו. את החלטת הקצין הפוסל גם היה ניתן כידוע, בעת

הרלבנטית לכך, להעמיד במבחן שיפוטי באמצעות הגשת בקשה לביטול הפסילה המנהלית.

יחד עם זאת, כפי מעצר או מאסר, ויצירת מנגנון בקשר לפיצוי בקשר אליהם (ס' 80 המדובר [לחוק העונשין](#)), גם במצב של מניעת זכות לנהוג, ובמבחן התוצאה, מתקיימת פגיעה אשר אם בדיעבד מסתבר, בדרך של זיכוי מלא, כי נשמט הבסיס לטענת הפרת החוק, נשמט גם בסיס ההצדקה לפגיעה שנעשתה.

בסופו של יום, בשים לב לדבר המחוקק ([חוק העונשין](#)) ומחוקק המשנה (התקנות הנזכרות) ובשים לב למיכלול, אני סבור כי מתבקש פיצוי אשר ייקח בחשבון סכום התקנות בדבר לימוד התיק וישיבה ראשונה, ועוד סכום התקנות בדבר ישיבות נוספות (החל משיבת הכפירה ועד לישיבת מתן הכרעת הדין) ובסה"כ 4 ישיבות נוספות.

ובסה"כ תחת כותרת זו: 5,046 ₪. (2,294 ₪ ועוד 688 ₪ כפול 4 ישיבות).

סכום נוסף שיגלם את דבר העדר הרשיון 30 יום (לא הוצגו אגב קבלות על תחבורה ציבורית או שכירת נהג או אף פרטים על טרחת אחר, כגון קרוב משפחה או מכר, להסעות בתקופת הפסילה המנהלית), ויגלם גם, במידה נתונה, את דבר התשלום המקיף יותר הלכה למעשה כשכ"ט, ומע"מ, וכן פיצוי כללי, סה"כ תחת כותרת זו: 3,000 ₪ נוספים.

סה"כ כללי: 8,046 ₪.

הסכום האמור יועבר להגנה עד לא יאוחר מיום 8/8/13.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר נא עותק מהחלטה זו לבאי כח הצדדים.

התזכורת הפנימית שנועדה ליום 9/6/13 מבוטלת.

ניתנה היום, ל' סיון תשע"ג, 08 יוני 2013, בהעדר הצדדים.

עופר נהרי 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)